

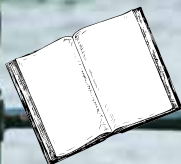
LIS LUCASSEN

MISVERSTAND

in de urban jungle

'Lis Lucassen
stelt nooit teleur!'

THE BOOKBABE

Misverstand in de urban jungle

Lis Lucassen bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Misverstand-serie

Misverstand in de middle of nowhere

Misverstand in Milaan (kort verhaal)

Radio Romance-serie

Campus crush

Campus love

California Campus-serie

Grenzeloos

Genadeloos

Gestrand (kort verhaal)

Gesloten (kort verhaal)

Lis Lucassen

Misverstand in de urban jungle

Misverstand #2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020538311
ISBN e-book 9789020538328
ISBN audio 9789020538335
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp b'IJ Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Voor Suzanne

Nu heb je niet alleen een exemplaar van
Misverstand, maar zelfs een opdracht!

Een lezer leeft duizend levens voor hij overlijdt.

Iemand die nooit leest, leeft maar één keer.

George R.R. Martin

Proloog

Dit kan niet waar zijn.

Dit kan niet waar zijn en mijn leven is voorbij.

Dat zinnetje blijft zich continu in mijn hoofd herhalen. Een eindeloos rondtollen van precies die woorden. Ze stuiteren tegen mijn schedel en zorgen ervoor dat ik alleen nog maar misselijker word.

Met mijn hand voor mijn mond zit ik op het toilet. Het witte staafje in mijn andere hand geklemd. Ik staar naar de twee roze streepjes in het schermpje. Kantel het staafje. Knijp mijn ogen tot spleetjes. Nog altijd die twee kaarsrechte lijntjes in het vierkante hokje.

Na nog een paar keer draaien leg ik het staafje op de toiletrolhouder, buk me en pak de bijsluiter of gebruiksaanwijzing of hoe het dan ook maar heet van de grond.

Eén streepje: niet zwanger.

Twee streepjes: zwanger.

Het staat er duidelijk. Net als de betrouwbaarheid van de test. Negenennegentig procent nauwkeurig.

Het papiertje dwarrelt op de grond en ik leg mijn handen voor mijn gezicht. Misschien zou ik moeten huilen. Waarom huil ik niet? Waarom voelt het alsof alle emoties die ik ooit heb gehad, plotsklaps zijn bevroren? Zo stijf als die twee streepjes op dat staafje.

Er gaat een deur open. Een paar seconden is het stil en dan valt hij dicht.

Snel gris ik het doosje en de gebruiksaanwijzing van de grond, pak de test en duw alles in mijn schooltas. Na een paar keer diep in- en uitgeademd te hebben, sta ik op, spoel voor de vorm door en duw de deur van het toilethokje open. Er staan een paar meiden hun handen te wassen en eentje kijkt om. Ik dwing mezelf te glimlachen, mijn handen te wassen en maak dan dat ik wegkom uit het damestoilet.

‘Dat is Amelia Breedijk,’ hoor ik het meisje nog net tegen haar vriendinnen zeggen, ontzag in haar stem. ‘Zij danst zo goed dat ze...’

De deur valt achter me dicht en snijdt de rest van haar zin af.

Ik hijs mijn rugtas op mijn schouders en loop met gebogen hoofd de gangen door. Iemand roept mijn naam, maar ik doe net alsof ik niets hoor, mijn aandacht volledig bij de dubbele deuren aan het einde van de gang.

Zodra ik buiten ben, zoek ik mijn fiets tussen alle andere tegen elkaar en half op elkaar neergezette fietsen onder de overkapping, en pas als ik het schoolterrein af fiets en de langgerekte Groenlosestraat op rijd, de wind in mijn rug en niets anders dan weilanden met koeien en boerderijen om me heen, kan ik weer ademhalen. Weer echt ademhalen.

Het ijs in mijn aderen lijkt iets te ontdooien en de paniek wordt met elke rondgang van mijn wielen iets minder.

Als ik mijn fiets tegen het hek zet, komt Wes net de garage uit lopen. Hij draagt een donkerblauwe overall, zijn bruine haren pieken alle kanten uit en hij heeft zwarte vegen over zijn voorhoofd lopen. Rommelig, maar met een blos op zijn wangen en zo, zo vertrouwd dat mijn knieën het dreigen te begeven. Ik zet mijn hand tegen de muur van de garage en houd mezelf zo overeind.

Wes heeft me nog niet gezien en ik gebruik de korte tijd die ik heb om hem te bestuderen. Hij lijkt gegroeid in de paar weken dat hij nu bij Opa Grosse woont. Niet meer zo mager als eerst. En ook niet meer zo bleek. Mijn blik glijdt naar beneden, naar zijn handen die hij nu afveegt aan een oude doek.

Dan kijkt hij op en ziet mij. En zijn gezicht begint te stralen.

Als Wes lacht, lijkt het alsof de hele wereld een beetje dieper ingekleurd wordt. En als hij naar jou lacht? Ik kan me niet voorstellen dat daar iemand tegen bestand is... Op mijn familie na, dan. Zodra hij doorkrijgt dat ik zijn grijns niet beantwoord, betreft zijn gezicht. Hij fronst zijn wenkbrauwen en versnelt zijn pas.

‘Hé,’ zegt hij als hij zijn arm om me heen slaat en een zoen op mijn haren drukt.

En het enige wat ik kan denken, wat ik maar blijf denken, is dat mijn leven voorbij is maar het zijne net pas is begonnen. Wes heeft eindelijk een plek gevonden waar hij welkom is. Een plek waar hij kan bouwen aan zijn toekomst. Aan onze toekomst...

‘Amelia, wat is er?’ Hij pakt mijn bovenarmen vast en draait me zodat ik tegenover hem sta. Zijn rechterhand verlaat mijn arm en met twee vingers onder mijn kin dwingt hij me om hem aan te kijken. Er ligt een heel leven in die bruine ogen. Warmte. Liefde.

Ik kan hem zijn toekomst niet afnemen. Ik kan het niet. Het ijs is terug, het vult me en het is kil en koud en...

En ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Niets,’ lieg ik, al weet ik dat ik de leugen toch niet heel lang vol kan houden. ‘Ik wilde je gewoon even zien.’

Wes houdt mijn blik gevangen. Hij weet dat ik lieg, maar zegt er niets van. Ik sla mijn armen om hem heen en druk me stevig tegen hem aan, laat zijn warmte het ijs verdringen. Na een tijdje

maakt hij zich voorzichtig van me los.

‘Ik moet eigenlijk nog even iets afmaken,’ mompelt hij in mijn haar. ‘Wacht je op me?’

Ik knik, geef hem een kus en loop dan de boerderij in die bij de garage hoort. De afgelopen weken ben ik hier vaak geweest en ik heb de oude man die hier woont leren kennen als een hartelijke en lieve brombeer. Met een zucht plof ik op de bank neer en ik haal mijn boek uit mijn tas. Een romannetje, tot grote ergernis van mijn moeder. Al snel verlies ik me in het verhaal van twee geliefden.

Een verhaal dat altijd goed afloopt.

1

‘Het is gewoon een bevestiging.’

Mijn vader kijkt me aan vanaf de overkant van de tafel. Hij heeft zijn bestek neergelegd, dus ik weet dat hij nog lang niet is uitgepraat. Ik staar naar mijn bord, naar de perfect gebakken entrecote die erop ligt. Naar de salade van de traiteur. Alles tot in de puntjes verzorgd.

Ik kijk overal naar, behalve naar de lege stoel naast me. Naar de ongedekte plek.

‘Die jongen is zeventien. We weten allemaal hoe jij zelf was op die leeftijd,’ gaat mijn vader verder.

‘Schat, moet dat nu? We zijn gezellig aan het eten,’ probeert mijn moeder, maar zoals altijd legt één blik van mijn vader haar het zwijgen op. Hij richt zijn volle aandacht weer op mij. Ik schuif ongemakkelijk op mijn stoel heen en weer en heb al helemaal geen zin meer in het eten dat op mijn bord ligt.

‘Het is een gezonde jongen, die draait wel weer bij. Experimenteren, dat is het vast. Ik sprak laatst met Johan en hij vertelde me dat zijn dochter ook zo’n fase had gehad. En nu is ze gewoon getrouwd en zwanger van de tweede. Niets aan de hand.’ Mijn vader richt zich op zijn steak en snijdt er een flink stuk af. Zijn vork met rood vlees eraan blijft voor zijn mond hangen. ‘Johan vertelde dat zijn neef net is gescheiden. Die ken je toch nog wel? Volgens mij hebben jullie samen op school gezeten. Justus.’

O. Hemel. Daar gaan we weer. Ik onderdruk de neiging om met mijn ogen te rollen.

‘O ja, Justus,’ valt mijn moeder hem bij. ‘Een aardige jongen. Zit hij tegenwoordig niet in de makelaardij?’

‘Nee, *finance*. Hypotheken en verzekeringen. Doet het best goed.’

‘O ja, dat is ook zo. Dat huwelijk liep al een tijdje niet lekker, zei Annabel laatst toen ik haar sprak. Justus en die vrouw zijn vriendschappelijk uit elkaar gegaan en nu is hij terugverhuisd hierheen. In dat huis aan de Tulpstraat dat al een tijdje te koop stond.’

‘Ja. Hij schijnt regelmatig een balletje te slaan op de court en geeft ook weer les. Amelia, misschien kun je eens een lesje bij hem boeken? Die backhand kan nog altijd wat werk gebruiken.’ Het stuk vlees verdwijnt in zijn mond en mijn vader begint te kauwen terwijl hij me demonstratief aan blijft kijken. Ik wend mijn blik af naar mijn moeder, die verwachtingsvol en met een toegeeflijk knikje naar me glimlacht.

‘Ik zal eens kijken,’ mompel ik en ik prik wat blaadjes lollo rosso aan mijn vork.

‘Toevallig weet ik dat hij zaterdagmiddag nog een plekje vrij heeft,’ laat mijn vader me weten voor hij nog een stuk vlees naar binnen laat verdwijnen.

‘O, maar zaterdagmiddag...’ Ik sluit mijn mond. Zaterdagmiddag zou ik naar Wes toe en zouden we samen naar Jared en Bram gaan in Enschede. Het zou de eerste keer zijn dat ik hun appartementje zou zien. Een voorzichtige eerste stap in de richting van verzoening met mijn zoon. Een verzoening waar mijn vader niets van weet omdat hij het onzin vindt. *Die jongen trekt wel bij, Amelia. Hij is je gewoon aan het uittesten, Amelia. Een harde hand in de opvoeding is het beste, Amelia. Als wij maar*

wat sterker waren geweest toen jij die leeftijd had, dan hadden we nu niet in deze situatie gezeten.

‘Maak je zin af, Amelia. Het is onbehoorlijk om zomaar midden in een zin te stoppen met praten en je gesprekspartners maar te laten gissen naar wat je wilt zeggen.’

‘Sorry, papa. Die middag heb ik al een andere afspraak.’

Mijn vader trekt uiterst beheerst zijn wenkbrauw op. ‘O? Met wie dan?’ Hij legt zijn bestek weer neer.

‘O, met Nettie,’ lieg ik soepeltjes. ‘Voor de boekclub.’

‘Echt? Ik dacht dat Nettie komend weekeinde naar de Efteling ging met Bjorn en de jongens,’ laat mijn moeder weten.

God. En nu?

‘Nee, volgens mij hebben ze dat uitgesteld omdat... omdat Mees waterpokken had.’ Het is een halve waarheid. Ik heb geen idee of ze naar de Efteling gaan of niet, maar een van de tweeling van Nettie had wel degelijk waterpokken. Dat hoorde ik toen ik de boeken terugbracht naar de bibliotheek en Truus, de bibliothecaresse hoorde praten met Greetje, de moeder van Nettie. Het is een halve leugen en dus telt hij niet, houd ik mezelf voor.

Ik haat liegen, vind het echt vreselijk, maar helaas betrap ik me steeds vaker op een leugentje. De ergste leugen is degene die ik aan Wes en Jared heb verteld. En die leugen, die houdt me ’s nachts nog altijd wakker. Het is een leugen die ik nu uit alle macht probeer weg te poetsen en helaas begeef ik me inmiddels in een omvangrijk web van onwaarheden, dat steeds groter wordt en me dreigt op te slokken.

‘Ja, dat is ook zo,’ knikt mijn moeder. ‘Ik kwam Greetje nog tegen in het dorp. Die was op zoek naar zemelen.’

‘Ik zou eens een afspraak met Justus maken, Amelia. Niet te lang mee wachten, want ik begreep van Johan dat hij het erg druk heeft.’

Gelukkig legt mijn vader zich neer bij het feit dat ik zaterdag niet ga tennissen met Justus, die ik inderdaad nog wel ken van de middelbare school en van wie ik vermoed dat het nu nog net zo'n opgeblazen eikel is als hij toen was.

De rest van de maaltijd verloopt in stilte en ik ben blij als ik kan afruimen. In de keuken help ik mijn moeder met het inruimen van de vaatwasser.

'Je vader bedoelt het goed,' zegt ze als ik de borden voorspoel. 'Je weet hoe graag hij wil dat je gelukkig wordt, Amelia. Dat willen we beiden voor je. Dat je een leuke man treft en...'

Maak je zin af, moeder, denk ik. Het is niet netjes om je gesprekspartner te laten gissen naar je woorden.

'Nou, dat je gelukkig wordt. Een gezinnetje sticht. Je bent vierendertig,' voegt ze er nog eens fijntjes aan toe. 'Je wordt er niet jonger op. En zo'n man als Justus kom je niet elke dag tegen, dat moet je je nu toch wel realiseren, Amelia. Zeker met jouw verleden. Met Jared. Dat is natuurlijk ook een belasting voor een nieuwe partner.'

Ik trek een gezicht en rol met mijn ogen. Ik voel de woede in me opborrelen, maar weet me te beheersen, zoals altijd. Godzijdank sta ik met mijn rug naar haar toe en heeft ze niet door wat ik doe. Ik mag dan wel over de dertig zijn, soms voel ik me nog net een opstandige puber.

Ineens komen de muren op me af. Snel spoel ik de laatste borden af en de pannen en zet alles in de vaatwasser. 'Ik ga nog even sporten,' zeg ik tegen mijn moeder en ik geef haar een zoen op haar wang. Voor ze nog iets kan zeggen, ben ik de keuken al uit en snel ik naar mijn kamer, waar ik mijn sporttas pak. Het duurt al met al vijf minuten en dan zit ik op de fiets en trap ik zo hard als ik kan om maar zoveel mogelijk meters tussen mij en mijn ouderlijk huis te krijgen.

Als ik tien minuten later De Revolutie binnenstap, is het nog vrij rustig in het grandcafé. Ik zoek een plekje uit bij het raam en installeer me op de bank, mijn sporttas als alibi naast me. Een van de meisjes die hier werken, komt naar me toe. Is dat niet Pien die bij Jared op de kleuterschool heeft gezeten? Ik slik als ik bedenk hoe snel het allemaal is gegaan. Al die kleine hummeltjes zijn nu volwassenen met een baantje, gaan studeren.

Maken hun dromen waar.

‘Hallo mevrouw Breedijk,’ glimlacht ze vriendelijk. ‘Wat mag ik voor u inschenken?’

‘Doe maar een gin-tonic. Brockmans heb je, toch?’

Pien knikt. ‘Absoluut. Anders nog iets? Wacht u op iemand of...?’

Ik onderdruk een cynisch lachje en schud mijn hoofd. ‘Nee hoor. Hé, volgens mij moet ik je feliciteren. Je bent geslaagd, toch?’

De stralende glimlach op het knappe gezichtje van Pien is al antwoord genoeg. ‘Absoluut. In september ga ik studeren in Rotterdam. Geneeskunde. Ik ga snel uw drankje halen.’ Ze draait zich om en verdwijnt dan naar de bar.

Ik bijt op mijn lip en kijk om me heen. Het is rustig, wat ook vrij logisch is op een doordeweekse avond. Er zitten een paar meiden aan een tafeltje, die ik vaag ken. Dat is het probleem met wonen in een dorp als dit. Je kent iedereen, vaag of zeer goed, en iedereen kent jou. Zeker als je vader de burgemeester is en je broer de meest begeerde vrijgezel van de Achterhoek.

Niet veel mensen weten dat hij ook direct de grootste luhannes van de hele Achterhoek is... Op de een of andere manier is dat zo’n publiek geheim.

Als Pien mijn gin-tonic heeft gebracht, zak ik achterover tegen de leuning van het bankje en haal de envelop uit mijn tas. Het

rode logo steekt scherp af tegen het witte papier en opnieuw maakt mijn hart een sprongetje als ik de drie letters zie staan.

Openbare Bibliotheek Amsterdam.

Hoewel ik de inhoud van de brief inmiddels uit mijn hoofd ken, haal ik toch het papier uit de envelop en laat mijn blik over de keurig getypte letters gaan. Het is een bevestiging van de afspraak die ik vorige week telefonisch maakte met ene mevrouw Everhart, hoofd personeelszaken bij de Oba.

Overmorgen om halfelf verwachten ze me in Amsterdam voor mijn sollicitatiegesprek voor de functie van bibliotheekmedewerker. Het is een wonder dat ik ben uitgenodigd, dat vond mevrouw Everhart zelf ook. Ik heb helemaal geen passende werkervaring. Maar iets in mijn brief heeft ze toch overgehaald om me op gesprek te laten komen.

Ik leg de brief voor me op het tafeltje en strijk hem met mijn hand glad. Het doet best een beetje pijn dat ik dit geweldige nieuws met niemand kan delen. Ik snuif en neem een flinke slok van mijn gin-tonic. Aan wie zou ik het hebben moeten vertellen? Aan mijn ouders? Mijn vader ziet me aankomen. Ik kan zijn reactie zelf wel invullen. Zijn meewarige blik, een wenkbrauw opgetrokken alsof hij het hoogst vermakelijk vindt.

Mijn moeder zou zich alleen maar afvragen wat ‘zo’n meisje als ik’ nu in de stad te zoeken heeft.

En Ben? Ben zou me gewoon keihard uitlachen.

Ik had het er misschien met Jared over kunnen hebben. Mijn zoon is de liefste, meest begripvolle persoon die ik ken, op Wes na. Godzijdank heeft Jared het karakter van zijn vader geërfd en niet dat van mijn kant van de familie.

Ja, Jared zou het begrijpen, maar ik voel er weinig voor op dit moment bij mijn zoon te rade te gaan. Hij heeft zijn eigen leven, probeert zich juist los te maken van mij en mijn familie. Het

doet nog altijd pijn, de manier waarop papa zijn enige kleinzoon behandelt. Eigenlijk schaam ik me vreselijk. Ik ben geen goede moeder geweest. Dat weet ik heel goed.

Een tijdje geleden ben ik erachter gekomen waarom niet. Het was in de tijd dat Dorothee Grosse bij Wes in de boerderij van oude opa Boaz kwam wonen. Vrijgevochten, eigenwijze Dorothee, die zelf haar pad in het leven baande. Ik zal het haar nooit zeggen, maar zij is degene geweest die iets in me heeft losgemaakt. Een soort verzet.

En dus het besef dat ik verdorie nog te veel kind ben om een goede ouder te kunnen zijn. Zelfs Dorothee is met haar halverwege de twintig volwassener dan ik. Laten we wel wezen, welke vierendertigjarige woont nog bij haar ouders? En is compleet afhankelijk van hen? Zowel financieel als emotioneel.

‘Kan ik nog iets voor u doen, mevrouw Breedijk?’

De vriendelijke woorden van Pien trekken me uit de neerwaartse spiraal van zelfmedelijden. Ik dwingt mezelf te glimlachen, iets wat ik door de jaren heb weten te perfectioneren. Altijd glimlachen. Altijd een masker voor. Altijd beleefd blijven. ‘Nee, hoor. Dank je wel.’

Pien loopt naar het volgende tafeltje en ik recht mijn rug. Ik besluit mijn glas leeg te drinken en naar huis te fietsen. Het doet me ook niet veel goed om hier te zitten.

Ik wil net de brief weer in de envelop steken, als ik mijn naam hoor. Automatisch kijk ik op en zie Nettie mijn kant uit lopen, Dorothee in haar kielzog. Haastig begin ik mijn spullen bij elkaar te pakken. Mijn glas zit helaas nog halfvol en stiekem baal ik dat ik nu mijn drankje niet even rustig kan opdrinken.

‘Hé, Amelia! Ik zie jou nooit hier.’ Netties blik glijdt over mijn gezicht en ik probeer krampachtig mijn glimlach te behouden. Nettie knikt, geen idee waarom maar het lijkt alsof ze zojuist

iets heeft besloten, en trekt dan de stoel tegenover me onder het tafeltje weg. ‘Zullen we er even bij komen zitten?’ Zonder op antwoord te wachten, ploft ze op de stoel neer en gebaart naar Dorothee dat die hetzelfde moet doen.

‘Ehm.’ Door blijft ongemakkelijk staan. ‘Weet je het zeker?’ Ze kijkt me aan en voelt zich zo te zien net zo opgelaten als ik.

‘Tuurlijk weet ze het zeker. Anders zit ze hier ook maar zo alleen,’ beantwoordt Nettie de vraag die aan mij is gesteld.

‘Oké dan.’ Door ploft in de stoel naast Nettie en beiden kijken ze me een paar tellen aandachtig aan. Ik vernauw mijn blik en sla mijn armen over elkaar, wachtend op wat er gaat komen. Met Nettie weet je het nooit en Dorothee ken ik niet goed genoeg om te weten wat me te wachten staat.

‘Wat is dit?’

Ik volg Netties blik naar het tafeltje en realiseer me te laat dat ik de brief nog open en bloot voor me heb liggen.

‘Niets.’ Mijn stem schiet omhoog en ik wil het stuk papier naar me toe trekken, maar ik ben al te laat. Nettie heeft haar bemoeizuchtige blik er al overheen laten gaan. Het mens kan waarschijnlijk speedlezen en dat ook nog eens ondersteboven, want ik zie aan haar gezicht dat ze één plus één bij elkaar heeft opgeteld. Haar ogen worden groot en er verschijnt een idiote grijns op haar gezicht. De volgende woorden uit haar mond drukken precies op de zere plek. Niet dat Nettie dat doorheeft, trouwens. Sociale omgangsvormen ontgaan haar dan weer altijd compleet.

‘Mijn hemel, Amelia! Word je eindelijk volwassen?’